Diumenge de la Misericòrdia
Celebració dels 75 anys de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat

Catedral de Tarragona, 24 d'abril de 2022

Molt estimat Poble sant de Déu. Molt estimat Sr. Degà del Capítol. Estimats mossens. Estimada Coral. Benvolgut Pare Mayol, rector del Santuari de Montserrat. Membres de l'Hospitalitat de Lourdes i de l'Apostolat de la Divina Misericòrdia.

La imatge tan coneguda de Jesús, com a bon pastor, portant al coll l'ovella ferida i perduda; l'abraçada immensa i amorosa del pare al Fill pròdig que demana perdó i, encara, la sublim frase de Jesús dirigint-se al Pare i deixant a les seves mans l'alè de vida perquè Déu li donés l'alenada definitiva d'eternitat, configuren diverses imatges per centrar-nos en el que és la Divina Misericòrdia de Déu que avui celebra l'Església. La Misericòrdia divina va ser revelada pel mateix Jesús i ens la va revelar a tots nosaltres. L'acollida de la Misericòrdia de Déu és el bàlsam que ens amoroseix el cor, a voltes castigat i endurit per les nostres obstinacions i pecats. I precisament l'Evangeli que avui hem escoltat ens ensenya que el pecat humà i el conseqüent menyspreu de Déu i de l'altre, desfiguren la imatge divina en la persona humana. Davant això la missió de Jesús és, precisament, retornar-nos d'una vegada per sempre la dignitat de fills i filles que poden dirigir-se a Déu com a *Abbà*, Pare. El Déu que mostra Jesucrist és Pare, pare i mare, capaç de patir per la felicitat dels seus fills, de cercar-los amb entranyes inflamades, delerós de fer-los gaudir d'Ell mateix: és el Déu de la Misericòrdia! Vet aquí que en aquest segon diumenge de Pasqua i, a l'escolta de l'evangeli de Joan i la narració de l'encontre del Ressuscitat amb els seus apòstols, se celebri el diumenge de la Divina Misericòrdia.

Precisament avui, a Roma, s'esdevé el darrer dia de l'encontre dels Missioners de la Misericòrdia, on assisteix(en) el nostre Vicari Episcopal de la Caritat, mossèn Lluís Simón i mossèn Jaume Gené, ambdós nomenats pel Papa Francesc que, l'any 2016, en proclamar l'any del Jubileu de la Misericòrdia va instituir aquest preciós servei dels Missioners de la Misericòrdia, preveres als que el Papa dóna un encàrrec especial i que, a casa nostra, són quatre, ja que als dos que he anomenat s'hi afegeixen el P· Ramon Olomí, claretià de Valls i el Pare Mario Buonanno del Santuari del Loreto. Com us dic avui en el full dominical, us demano que aprofiteu bé aquest regal del Sant Pare i ens hi acostem sabent que per mitjà d'ells és Déu qui es mostra misericordiós, que ens consola i ens encamina vers la nostra pròpia santedat. Vet aquí l'escaiença de l'Evangeli d'avui, quan Jesús, dirigint-se als deixebles, els diu: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats».

En aquest marc del diumenge de la Misericòrdia també avui us trobeu aquí els membres de l'Apostolat de la Divina Misericòrdia a Tarragona que avui, i després del temps de restriccions, com tantes altres iniciatives, torneu a gaudir de la Festa de la Divina Misericòrdia, tal i com va ser instituïda per Sant Joan Pau II i com es celebra en aquesta catedral des de l'any jubilar de 2008. Que la vostra espiritualitat, posada sempre al servei de la divulgació de l'Amor Misericordiós de Crist el Bon Pastor, s'apropi, mitjançant les obres i la pregària a tantes necessitats que ens colpeixen.

I encara avui, aquí a Tarragona, comencem la celebració d'una efemèride important: Els 75 anys de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat. L'Abadia de Montserrat ha publicat un calendari de celebracions on es detallen les eucaristies que tindran lloc a les diferents seus diocesanes. I aquestes celebracions comencen avui,

aquí, en aquesta missa que celebrem. Per aquest motiu es troba entre nosaltres el P. Mayol, Rector del Santuari. En els propers mesos s'anirà celebrant a totes les catedrals de Catalunya, per simbolitzar també la voluntat d'unitat pastoral de totes les esglésies particulars que caminen plegades al nostre país. Recordem també, en aquest sentit, que dimecres vinent és la festa de la Mare de Déu de Montserrat i aprofitem l'avinentesa per felicitar de cor a totes les qui celebreu la vostra onomàstica. Per al Monestir de Montserrat i, sobretot, per als seus monjos, la celebració «és una acció de gràcies a Déu» i un «record agraït». Un homenatge que es vol fer a tota una generació que, tenint l'abadia com a símbol de fe i de país, «ens ensenya a treballar el present mirant el futur amb esperança».

No cal dir que el moment que vivim actualment és, des del punt de vista social, radicalment diferent del viscut aquell 1947, quan es va fer l'entronització i el cambril de la Mare de Déu lluí l'estat actual, però la set espiritual, la necessitat de trobar consol de l'ànima, la necessitat de Misericòrdia no s'apaga i són moltes les persones que cerquen l'escalf del cor. Si aquell any 47, just acabada la Guerra Civil, l'entronització va ser pensada des de Montserrat com a una oportunitat d'aplegar sensibilitats i formes de pensar diferents per tal de posar les bases per a un inici de guariment de ferides, perquè no avui també podem dipositar als peus de Maria el nostre desig d'un futur de pau, diàleg i enteniment entre homes i dones de la nostra terra catalana, així com de totes les religions, pensaments, races i ideologies. Hem posat la imatge de la Mare de Déu de Montserrat avui en el presbiteri i quan acabarà la celebració la retornarem solemnement al seu altar, després de resar la pregària en motiu d'aquest aniversari.

I ara, abans de prosseguir amb la nostra celebració, a redós de les lectures d'avui i del que acabo de dir, voldria fer notar que per a nosaltres, les persones cristianes, la Pasqua és una experiència. No és una «cosa» que va passar i que celebrem cada any. Per això parlem de Misericòrdia i de Déu Pare que acull. La Resurrecció és un esdeveniment que s'ha fet una experiència; és un esdeveniment que vivim. I aquesta experiència abasta tota la vida. Així ens ho han transmès, així ho hem après, així ho creiem i així ho vivim gràcies al testimoni de la Paraula i de la fe que ens ha estat transmesa.

Avui, a l'Evangeli, hem escoltat les dubtes de Tomàs. Fixem-nos-hi bé en aquest primer Tomàs que ensenya la cara incrèdula. Amb quina contundència s'expressa: si no li palpo les marques dels claus... si no li fico la mà dins al costat... no m'ho creuré pas. ¿Hi reconeixem, tal vegada, els nostres moments de dubte, en la incredulitat de Tomàs? ¿Ens fa pensar, potser, en alguns amics... o familiars... o antics membres de la comunitat que l'han deixada? Molts, de fet, van començar, com Tomàs, per no ser-hi. O per no ser-hi prou de debò. Pensaven que en deixar la missa dominical es perdrien només uns actes, uns elements simbòlics, uns contactes. En realitat, començaven a perdre's l'experiència del Senyor ressuscitat. Són pocs els qui, d'entrada, deixen de creure en Jesús. Són més els qui ho fan després d'haver perdut el gust per la vida sacramental. Però, feliçment, al cap de vuit dies, els deixebles es trobaven en aquell mateix lloc i Tomàs també hi era. Jesús, aquesta vegada, arriba personalment al Tomàs escèptic. Li ofereix experimentar-lo com l'apòstol li havia demanat. Surt, aleshores, el segon Tomàs, el Tomàs creient: Senyor meu i Déu meu. Jesús sabia que sempre és possible tornar a creure: porta el dit aquí... sigues creient. Som més aviat nosaltres els qui, de vegades, exagerem la importància dels dubtes de fe. En realitat, l'home vell, l'incrèdul que tots portem, no és lluny de l'home nou. Enmig de qualsevol, podem tornar a dir sempre amb Tomàs: Senyor meu i Déu meu.

Els creients hem de viure en l'alegria de Jesús ressuscitat i hem de comunicar aquesta alegria. Ell avui ens comunica pau i perdó. Obrim-li les portes del cor. Deixem-lo entrar en la nostra vida. Acollim el seu Esperit Sant. «No tinguis por», ens ha dit avui a la segona lectura. «Sóc el qui viu: jo que era mort ara visc per sempre més». Siguem capaços de gaudir-lo a fons. És Pasqua.

I, certament que tenim una gran alegria perquè Jesús ha ressuscitat, però avui, diumenge que abans anomenàvem de pasqüetes, us demano que intentem fer-nos la idea que aquesta resurrecció de Jesús que vivim no té data concreta, no té límits temporals, ni té dimensions de cap mena. És una mica complicat d'entendre, però és així: Tot

i que és exacte que Jesús va néixer, viure i morir en unes dates i en una terra concretes, la resurrecció, allò que anomenem «el fet pasqual» no té lligams en el temps, ni en l'espai, ni en el territori, ni enlloc. Res de res. La resurrecció ho abasta tot des de l'inici fins a la fi, des de sempre i per sempre. Alfa i Omega.

Així vivim la Pasqua de Jesús.